

Nasuprot filozofiji, Ničeova “filozofska” misao o volji za moć predstavlja afirmaciju prethodno izložene ideje neutralnosti bića (života). Moć ne poseduje vlastito utemeljenje, osnov. Moć nema, niti može imati, vlastiti legitimitet. Volja za moć nije ništa drugo do afirmacija ideje života mišljenog kao ponor, bez-temelj, ne-osnov, afirmacija života mišljenog kao anarhičko načelo. Drugim rečima, Ničeova misao o volji za moć odgovor je na pitanje kako je moguće “biće” postajanja. Tačnije, odgovor na pitanje kako je moguće misliti postajanje kao postajanje, odgovor koji podrazumeva napuštanje za tradiciju filozofije ključnih pojmova temelja, porekla i osnova.

Razlika aktivnih i reaktivnih sila, te u kranjem razlika tipa volje za moć, kojeg Niče naziva natčovek, i tipa nemoći za moć (ono što je za Ničea čovek), jeste razlika onoga koji potvrđuje neutralnost bića (života) i onoga koji to afirmisanje onemogućava. Aktivno nije prosto ono slobodno i samovoljno – apsolutno neuslovljeno, već ono koje dela iz onoga što je ponor moći, ono koje dela u pogledu na bestemeljnost – u pogledu na ono što Niče naziva život. Samo u prethodnom smislu je delanje aktivnog tipa neuslovljeno, jer mu nedostaje osnov krajnje legitimnosti. Naime, za Ničea ne postoji nikakva (pre)data struktura sveta ili svesti koja bi nudila uslove mogućnosti stvaranja/saznavanja/življenja i koja bi kao takva uvek već određivala pravo važenja onoga stvorenog/saznatog/življenog.

Volju za moć Niče ne misli nalik svom vaspitaču Šopenhaueru kao tradicionalno razumljiv bitak sveg bića. Prethodno dolazi, između ostalog, od toga što je volju, koja je uvek već odnos spram druge volje, apsurdno misliti kao bitak u tradicionalnom smislu. Ukoliko je volja u “volji za moć” mišljenja na dati način onda za Ničea takve volje nema – tako mišljenja volja je prazna reč. Dakle, volja za